

σημάτων ⁽¹⁾, οδηγία περί σημάτων, την έννοια ότι το σήμα παρέχει στον δικαιούχο το δικαίωμα να απαγορευτεί σε τρίτον τη χρησιμοποίηση του σήματος σε προϊόντα τα οποία έχουν διατεθεί στο εμπόριο τρίτης χώρας με το σήμα αυτό;

- Μπορεί ο δικαιούχος του σήματος να ζητεί, με βάση μόνον το άρθρο 7 παράγραφος 1 της οδηγίας περί σημάτων, να μη χρησιμοποιεί ο τρίτος το σήμα σε προϊόντα τα οποία έχουν διατεθεί στο εμπόριο τρίτης χώρας με το σήμα αυτό;

⁽¹⁾ ΕΕ L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1.

Προσφυγή της Ιταλικής Δημοκρατίας κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Οκτωβρίου 1997

(Υπόθεση C-372/97)

(97/C 387/15)

Η Ιταλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, επικουρούμενο από τον Oscar Fiumara, avvocato dello Stato, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ιταλίας, 5, rue Marie-Adélaïde, άσκησε, στις 28 Οκτωβρίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- κυρίως, να ακυρώσει στο σύνολό της την απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 30ής Ιουλίου 1997, C(97) 2735 τελικό ⁽¹⁾,
- επικουρικά, να ακυρώσει την ίδια απόφαση στο μέτρο που η απόφαση αυτή (άρθρο 5) επιβάλλει υποχρέωση αναζήτησεως των χορηγηθεισών επιδοτήσεων εντόκως από 1ης Ιουλίου 1990,
- σε αμφότερες τις περιπτώσεις, να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

- α) Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των επιδοτικών μέτρων ως ενισχύσεως

Τα μέτρα που προβλέπονται από τον περιφερειακό νόμο 4/1985 δεν μπορούν να θεωρηθούν ως απαγορευόμενες ενισχύσεις, και τούτο για δύο λόγους: διότι δεν επηρεάζουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές και διότι δεν είναι ικανά να επηρεάσουν τον ανταγωνισμό.

Η Ιταλική Δημοκρατία διευκρινίζει ότι πρόκειται περί ενισχύσεων μηδαμινού συνολικού ύψους. Πέραν του

αμελητέου ύψους της ενισχύσεως, το οποίο, αυτό καθεαυτό, καταδεικνύει ότι τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να έχουν επιπτώσεις στις κοινοτικές συναλλαγές ή στον ανταγωνισμό, παρατηρείται ότι τέτοιες επιπτώσεις όχι μόνο δεν υπήρξαν πράγματι αλλά ούτε καν αναφέρθηκαν.

- β) Εσφαλμένη και ανατιολόγητη άρνηση εφαρμογής των προβλεπόμενων παρεκκλίσεων: παράβαση και εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο δ) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1107/70 του Συμβουλίου ⁽²⁾.

Η Επιτροπή αποκλείει την εφαρμογή των παρεκκλίσεων που προβλέπονται σε αμφότερες τις ως άνω διατάξεις. Ωστόσο, η Επιτροπή, αντί να διατυπώσει με βεβαιότητα την κρίση της περί του ασυμβιβάστου των μέτρων αυτών, περιορίζεται στη διατύπωση απλών αμφιβολιών και καταλήγει, χωρίς να προβάλλει ουσιαστική και λογική αιτιολογία, στο συμπέρασμα περί του ανεπαρκούς των παρεκκλίσεων αυτών.

- γ) Εσφαλμένος χαρακτηρισμός των μέτρων ως «νέων» ενισχύσεων

Το γεγονός ότι πρόκειται περί μέτρων τα οποία θεσπίστηκαν για πρώτη φορά με νόμο του 1981 και, στη συνέχεια, περιελήφθησαν σε νόμο του 1985, είναι δηλαδή ρηθιμότερα της ενάρξεως της ισχύος της κοινοτικής ρυθμίσεως περί ελευθερώσεως του τομέα των οδικών μεταφορών εμπορευμάτων και της υπαγωγής του στους κανόνες του ανταγωνισμού, συνεπάγεται ότι τα μέτρα αυτά, ακόμα και αν εθεωρούντο ως «ενισχύσεις», θα έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως «υφιστάμενες ενισχύσεις».

Η Επιτροπή, θεωρώντας τα επίμαχα μέτρα ως νέες ενισχύσεις, υπαγόμενες ως τοιαύτες στη διαδικασία του άρθρου 93 παράγραφος 3 και λαμβάνοντας, κατά συνέπεια, απόφαση με την οποία έκρινε παράνομα και ασυμβίβαστα με το κοινοτικό δίκαιο τα μέτρα ενισχύσεως, προβλέποντας ρητώς υποχρέωση του κράτους προς αναζήτηση των ενισχύσεων, διέπραξε σοβαρή παράβαση ουσιαστών και διαδικαστικών κανόνων, η οποία επηρεάζει το κύρος της αποφάσεως, τουλάχιστον στο μέτρο που διατάσσεται η αναζήτηση των καταβληθεισών ενισχύσεων.

- δ) Παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της αρχής της αναλογικότητας, όσον αφορά τη διάταξη περί αναζήτησεως των ποσών που καταβλήθηκαν από 1ης Ιουλίου 1990

Προκειμένου περί ενισχύσεων οι οποίες θεσπίστηκαν και καταβλήθηκαν προ τώσων ετών, η επιβολή της υποχρέωσης επιστροφής των ενισχύσεων παραβιάζει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και την αρχή της ασφάλειας δικαίου. Δεν είναι δυνατόν να μπορούσαν το κράτος και οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες να προβλέψουν το 1981 και, κατόπιν, το 1985 ότι οι ενισχύσεις, οι οποίες την εποχή εκείνη θεσπίστηκαν νομοτύπως, θα εκρίνοντο μετά τόσα έτη από τη θέσπισή

τους παράνομες, με αποκλειστική αναφορά στις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν μετά την 1η Ιουλίου 1990.

- (¹) Απόφαση σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγούνται από τη Regione Friuli-Venezia Giulia υπέρ των οδικών μεταφορέων της εν λόγω περιφέρειας.
 (²) ΕΕ ειδ. έκδ. 07/001, σ. 135.

Αίτηση προς το Δικαστήριο που υπέβαλε το Bayerischer Verwaltungsgerichtshof, με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1997, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Anton Feyrer κατά Landkreis Rottal-Inn, μετέχει της δίκης: Landesanstalt Bayern, ως εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος
(Υπόθεση C-374/97)

(97/C 387/16)

Με απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 1997, το Bayerischer Verwaltungsgerichtshof υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης, στα πλαίσια της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαφοράς μεταξύ Anton Feyrer κατά Landkreis Rottal-Inn, εκπροσωπούμενου από το Landrat, μετέχει της δίκης: Landesanstalt Bayern, ως εκπρόσωπος του δημοσίου συμφέροντος, επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- Μπορεί ένας ιδιώτης να αρνηθεί την καταβολή υψηλότερων τελών από τα κατ' αποκοπήν ποσά του σημείου 1 του παραρτήματος στο άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου (¹), όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ (²), όταν το κράτος μέλος δεν έχει μεταφέρει στο εσωτερικό του δικαίωμα την οδηγία 93/118/ΕΚ εντός της ταχθείσας προθεσμίας;
- Μπορεί ένα κράτος μέλος άνευ ετέρου, επικαλούμενο το σημείο 4 στοιχείο β) του παραρτήματος στο άρθρο 2 παράγραφος 1 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ, να εισπράττει υψηλότερα τέλη από τα κατ' αποκοπήν ποσά, εφ' όσον τα εισπραττόμενα τέλη δεν υπερβαίνουν το πραγματικό κόστος;
- Εξαρτάται το δικαίωμα των κρατών μελών προς είσπραξη υψηλότερου ποσού από τα κοινοτικά τέλη σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 3 της οδηγίας 85/73/ΕΟΚ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 93/118/ΕΚ, από το συνολικό τέλος που εισπράττεται από κάθε κράτος μέλος και από το πραγματικό κόστος των συνολικών εξόδων επιθεώρησης σε κάθε κράτος μέλος ή αρκεί, όταν το κράτος μέλος έχει παραχωρήσει στις δημοτικές ή κοινοτικές αρχές το δικαίωμα εισπράξεως των τελών, το ότι το εισπραττόμενο από τις εκάστοτε δημοτικές ή κοινοτικές αρχές συνολικό τέλος δεν υπερβαίνει το πραγματικό κόστος των επιθεωρήσεων των αρχών αυτών;

(¹) ΕΕ L 32 της 5. 2. 1985, σ. 14.

(²) ΕΕ L 340 της 31. 12. 1993, σ. 15.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de commerce (δεύτερο τμήμα) de Tournai, με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1997, στην υπόθεση General Motors Corporation κατά Yplon SA
(Υπόθεση C-375/97)

(97/C 387/17)

Με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1997, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, το tribunal de commerce (δεύτερο τμήμα) de Tournai, στο πλαίσιο της δίκης μεταξύ General Motors Corporation και Yplon SA που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Σε σχέση με το άρθρο 13 Α1c του ενιαίου νόμου Μπενελούξ που προστέθηκε σύμφωνα με το τροποποιητικό πρωτόκολλο και ισχύει από 1ης Ιανουαρίου 1996, ποια είναι η ακριβής έννοια του όρου «φήμη του σήματος» και μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτή η «φήμη» αναφέρεται σε ολόκληρο το έδαφος Μπενελούξ ή σε ένα τμήμα αυτού;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 1997, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης κατά του Florus Ariël Wijssenbeek

(Υπόθεση C-378/97)

(97/C 387/18)

Με διάταξη της 30ής Οκτωβρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Νοεμβρίου 1997, το Arrondissementsrechtbank te Rotterdam, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του ποινικής δίκης κατά του Florus Ariël Wijssenbeek, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

Έχουν το άρθρο 7 Α δεύτερο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι η εσωτερική αγορά περιλαμβάνει ένα χώρο χωρίς εσωτερικά σύνορα μέσα στον οποίο εξασφαλίζεται η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, και το άρθρο 8 Α της συνθήκης ΕΚ, το οποίο ορίζει ότι κάθε πολίτης της Ένωσης έχει το δικαίωμα να κυκλοφορεί και να διαμένει ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών, την έννοια ότι απαγορεύουν την προβλεπόμενη από εθνική ρύθμιση κρατους μέλους και επισύρουσα ποινικές κυρώσεις υποχρέωση επιδείξεως του διαβατηρίου κατά την είσοδο σε κράτος μέλος ενός ατόμου (ακόμη και αν δεν είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης) όταν αυτό το άτομο εισέρχεται σ' αυτό το κράτος μέλος μέσω του εθνικού αεροδρομίου προερχόμενο από άλλο κράτος μέλος;

Απαγορεύει οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κοινοτικού δικαίου την επιβολή της υποχρέωσής αυτής;